ANUL I -- NUMARUL 1

Duminică 26 Iulie 1942

VICTORIA

FOAIA MILITARĂ A FRONTULUI DE RĂSĂRIT

CUVANT INAINTE

Evenimentele, care se desfăşoară astăzi în omenire, sunt de cea mai mare însemnătate pentru toate popoarele civilizate. Naţiunile dornice de drepate s'au unit între ele şi s'au ridicat în contra acelora cari vor să stăpânească lumea numai în folosul lor. Germania, Italia, Japonia, România şi Finlanda s'au angajat cu toate forţele lor în cel mai formidabil războiu, în contra bolşevismului rusesc şi a egoismului anglo-american. Acest războiu reprezintă încordarea supremă a binelui pentru doborârea răului.

De rezultatul lui depinde dacă naţiunile vor putea trăi libere şi în unire, sau se vor prăbuşi în întuneric şi mizerie.

România a intrat în această uriaşă deslănţuire de forţe omeneşti alături de Axă, cu convingerea deplină că luptă pentru a-şi apăra existenţa şi a-şi restabili drepturile ciuntite, prin o tragică vitregie a unor împrejurări dureroase, care s'au desfăşurat în afară de voinţa poporului român.

Domnul Mareşal Antonescu, venit la conducerea Statului într'un moment în care prăbuşirea totală părea inevitabilă, a chemat naţiunea alături de dânsul şi printr'o sforţare unică în istoria neamului nostru, a izbutit să oprească alunecarea tot mai vertiginoasă spre prăpastia, care sta gata să ne înghită, ceiace ar fi însemnat ştergerea poporului român ca naţiune liberă de pe harta Europei.

Poporul nostru, cu instinctul său sănătos, care l-a condus întotdeauna şi l-a ajutat să-şi apere fiinţa în împrejurările cele mai grele, a mers fără nici o rezervă pe calea hotărâtă de Conducător.

Astăzi Armata română, mergând din victorie în victorie, se găseşte departe spre Est, luptând pentru a distruge bolşevismul, alături de armata germană, cea mai puternică forţă militară pe care a cunoscut-o istoria vreodată.

Zdrobirea bolşevismului înseamnă salvarea patriei noastre şi siguranţa că urmaşii noştri vor trăi liberi, fără teama permanentă a pericolului ameninţător din răsărit.

Pentru aceasta, lupta noastră trebue să fie dusă până la înfrângerea definitivă a forţelor Satanei.

In scopul de a informa la vreme pe toţi ostaşii români, cari luptă pe frontul de Est, asupra mersului operaţiunilor, atât pe acest front cât şi în alte părţi ale lumii, precum şi asupra evenimentelor mai

(Urmare în pag. 2-a)

GENERALUL PETRE DUMITRESCU A FOST INALŢAT IN GRAD

Uriaşul contur al marilor fapte de arme, ca şi frământarea popoarelor care a schimbat de atâtea ori în lungul veacurilor faţa lumei, nu poate fi măsurat decât prin perspectiva istoriei.

Insăşi eroismul, această supremă formă de manifestare a sufletului omenesc care se caracterizează prin jertfa integrală a fiinţei proprii, nu se fixează în fresca naţiunilor din care emană, decât după o oarecare scuregere de timp, de oarece, dacă fapta eroului poate fi cunoscută imediat, valoarea acestei fapte însă nu apare decât mai târziu, când judecata obiectivă a oamenilor o pun în adevărata ei lumină.

Din locul care i-a fost fixat în viaţa poporului său, eroul trăeşte în neîntrerupta strădanie a împlinirei datoriei, necunoscând decât un singur drum: al muncii şi al sacrificiului, fără a se gândi la o altă răsplată decât aceia a satisfacţiei pe care i-o dă conştiinţa datoriei împlinite.

Generalul Petre Dumitrescu, Comandantul bravei Armate care dela Şipotele Sucevei şi până la Marea de Azov n'a mers decât pe drumuri de glorie, a fost sortit să croiască după porunca Mareşalului-Conducător, noui drumuri în istoria noastră, frământată veacuri dearândul.

Vijelioşii săi cavalerişti, neînfricaţii vânători de munte şi bravii dorobanţi au sdrobit, rând pe rând, toate rezistenţele bolşevice din Bucovina şi până la aceste îndepărtate ţărmuri ale Mărei de Azov.

La Prut şi Nistru, pe Nipru şi în Stepa Nogai, apoi mai departe spre Doneţ şi Azov, culorile româneşti au fâlfâit biruitoare deasupra cazematelor şi poziţiilor sovietice, din care inamicul a fost alungat pentru totdeauna.

Ostaşii comandaţi de Generalul Petre Dumitrescu au luptat şi au învins. Au învins fiindcă în fruntea lor este un adevărat om de oaste, în sufletul căruia nu creşte decât pasiunea armelor, care se îmbină cu o hotărâre de nesdruncinat şi cu o totală stăpânire a grelelor probleme pe care le deschide războiul.

Mareşalul-Conducător — preţuind la dreapta valoare meritele Generalului Petre Dumitrescu l'a înălţat la gradul de General de Armată, răsplătind astfel în numele ţării eroismul acestui brav neîntrecut Comandant care a înscris pagini de măreaţă epopee, pe care veacuri după veacuri le vor dărui generaţiilor ce vor veni.

Simfonia tunurilor, deschizătoare de noui drumuri glorioase, avântul de nestăvilit al ostaşilor români şi germani, ca şi sborul aviatorilor stăpânitori ai văzduhului ruesesc, se unesc astăzi într'o armonioasă înfrăţire pentru a sărbători pe Generalul de Armată Petre Dumitrescu.

Gazeta noastră, în care palpită sufletul tuturor ostaşilor aflaţi pe front, îi spune, cu acel respect ostăşesc ce se cuvine Marilor Comandanţi:

Să trăiţi, Domnule General.

„VICTORIA"

CHIPURI DE EROI

CAPITANUL RACOVIŢA

In dimineaţa zilei de 9 Mai, razele soarelui mângâiau triste ruinele satului Wladislawovka, unde cu luni înainte un regiment de roşiori oprise trupele bolşevice ce debarcaseră la Feodosia.

Din frumosul sat nu mai rămăseseră în picioare decât câteva case ce stăteau şi ele gata să cadă.

E un tablou sinistru. Ca o podoabă, grăitoare de virtuţi româneşti, un şir de morminte, aşezate dealungul şanţului anticar al satului, aminteşte de eroii care au căzut pentru apărarea cotei 25.

In dimineaţa aceasta călăreţii colonelului Claus aşteaptă în mijlocul acestui cadru cu înfăţişare apocaliptică, deslănţuirea atacului asupra poziţiilor bolşevice din faţa Kerciului. Stolurile aviaţiei îşi începuseră opera de distrugere a poziţiilor duşmane întărite cu grije o iarnă întreagă. Tone întregi au fost asvârlite în picaj asupra inamicului, silindu-l să ţâşnească afară din adăposturile betonate.

Momentul potrivit a sosit. Călăreţii pornesc la atac în şarjă, rostogolindu-se în goana cailor peste întăriturile sfârtecate de bombe. In iureş nebun este sărit şanţul anticar, reţelele de sârmă ghimpată, obstacole drăceşti ridicate în calea roşiorilor.

Câteva clipe după aceasta, o sguduitură formidabilă întrerupe pentru o secundă doar, galopul cailor. Un tunet sfâşie aerul îmbâcsit cu praf de puşcă, şi cazemata inamică sări sfărâmată în aer. Urmărirea inamicului începu acum cu mai multă furie.

In fruntea escadronului său, Căpitanul Racoviţă, bandajat sumar la cap, unde avea o rană căpătată câteva zile mai înainte într'o recunoaştere, cu imaginea blestematului Kerci în creer, cu voinţa nestrămutată de a termina odată cu această diabolică aşezare în smârcuri, visul urît al iernii trecute, aleargă în goana calului îmbărbătându-şi băeţii să nu slăbească deloc pe bolşevici. Pe buzele lui chiotul victoriei se opri deodată într'un geamăt scurt. Cu ochii spre cerul înprimăvărat, azuriu ca şi undele mării pe care în atâtea seri şi dimineţi le-a mângâiat cu privirea, cu fruntea sfredelită de un plumb vrăşmaş, Căpitanul Racoviţă se sfârşi eroic în fruntea unităţii sale.

Rămas încleştat în şaua roibului său, ca o supremă depăşire a morţii, trupul martirizat al căpitanului a străbătut fantomatic câmpul, dincolo de liniile vrăşmaşe, apoi corpul inert s'a prăbuşit pe covorul verde al stepei.

Spre asfinţit, un rând proaspăt de morminte de cealaltă parte a satului Wladislawovka, închideau în tăcerea lor o mână de eroi, în mijlocul cărora chipul Căpitanului Racoviţă, va străjui deapururi, simbol al jertfei noastre în Cruciada contra bolşevismului.

Locot. Rez. AUREL M. ALICU
Reporter de Războî P. P.

Rostovul a căzut

Dela Cartierul General al Fuhrerului, Inaltul Comandament al forţelor armatei germane transmite următorul comunicat special:

Formaţiuni de şoc SS şi unităţi slovace, după ce au străpuns fortificaţiile, au pătruns în oraşul Rostov.
Curăţirea oraşului de resturile trupelor bolşevice este în curs.

VICTORIA

Cucerirea Crimeei

O recunoaştere în faţa Bastionului 2

Cum şi-a îndeplinit misiunea Sergentul Marin Epureanu

Acţiunea grupului de recunoaştere este fixată pentru Duminecă, în timpul prânzului. O patrulă formată din 12 soldaţi, însoţiţi de o grupă de pioneri, au misiunea de a executa recunoaşterea dealungul văii Oului, ce se întinde prăpăstioasă şi aridă, în faţa Bastionului 2, apărat cu îndârjire de inamic. După informaţiile culese, se bănueşte că inamicul s'a retras din firul văii şi tocmai faptul acesta trebue să-l afle precis flăcăii noştri.

Comanda grupului de recunoaştere o are Sergentul Marin Epureanu, un voinic de pe plaiurile Mehedinţului, ostaş călit în lupte, cu privirea ageră şi hotărâtă.

Flăcăii, care au greaua misiune de recunoaştere, au fost aleşi pe sprânceană, unul şi unul.

Pe „Dealul Mormintelor", unde se găseşte observatorul infanteriei, patrula îşi face ultimele pregătiri, înainte de a pătrunde în valea ce trebue cercetată.

Privirile flăcăilor scotocesc cu atenţie fiecare colţişor, fiecare tufă, fiecare obstacol, care ar permite ascunderea inamicului. Braţul strânge nervos patul armei automate, piciorul calcă uşor şi atent pe pietrişul încins de soarele puternic. In faţa grupei, pionerii au început o muncă îngrozitoare, curăţirea terenului de mine. De jur împrejur, nemişcare totală şi linişte de mormânt. Deasupra văii se aşterne însă ca un văl fermecat o pânză groasă de fum, întinsă cu puţin mai înainte de aviaţie, pentru a înlesni grupului de recunoaştere executarea misiunii periculoase.

Norii groşi de fum se rostogolesc leneş spre fundul văii, a cărei linişte şi nemişcare îţi strivesc nervii mai mult decât sgomotul iadului.

Nu se aude decât scârţâitul nisipului produs de desgroparea minelor. Ceilalţi parcă merg prin aer. Unul după altul, numai ochi şi urechi, trec dela un boschet la altul, dela o stâncă la cealaltă. Se înaintează greu din cauza muncii obositoare la care s'au angajat pionerii.

Incă puţin şi patrula intră sub perdeaua de fum. Nu mai au mult până în fundul văii.

In dreapta, o pădurice de stejar, sfârtecată în luptele din ajun, îşi înalţă fantomatic printre învolburările de fum, trunchiurile ciuntite şi coaja sdrenţuită de schijele obuzelor. Mută de durere, imagine sinistră şi înspăimântătoare, pădurea se topeşte tot mai mult în fumul gros, prin care patrula de recunoaştere, împărţită acum în trei echipe, înaintează mai grăbit, din cauza perdelei de fum, care a început să se ridice spre panta cealaltă a văii, periclitând astfel temerara acţiune începută.

Sunt acum pe fundul văii, lat de 100 m., stâncos şi arid, doar ici colo câte un fir de iarbă — sau câte un boschet desfrunzit, ca un schelet.

„Cea mai mare atenţiune"! Vocea sergentului a fost mai mult un şuer ce a lovit ca un semnal de alarmă în urechile soldaţilor. Pe cealaltă parte a văii se află un şanţ îngust. Primăvara, cu siguranţă, un şuvoi neastâmpărat, pornit din înălţimile stâncoase, se rostogoleşte între malurile strâmte.

Acum însă este uscat ca o iască de puternicul soare al Crimeei.

Oare e vreun bolşevic în şanţul acesta?

Fiecare mişcare trebueşte mult chibzuită. Ochiul pândeşte încordat.

Muşchii picioarelor se contractă, corpul se arcueşte ca o pânză de oţel.

O simplă greşeală îi poate costa viaţa.

Sergentul se întoarce târându-se mai mult pe brânci. Face semn cu mâna pentru ocuparea şanţului, care fusese cu puţin timp mai înainte părăsit de bolşevici.

Vor forma de aici o nouă bază de plecare.

Pe partea cealaltă a şanţului, câteva boschete mai înfrunzite oferă un bun camuflaj.

Liniştea e aceiaşi zeiţă a morţii. Nici un sgomot, nici-o mişcare.

Valea e părăsită de inamic.

Rămâne de văzut, care este noua poziţie, pe care s'au retras bolşevicii.

„Cu privirea ageră, Sergentul Epureanu cercetează coasta din faţa Bastionului 2. Aceiaşi nemişcare:

Vor merge mai departe.

— „Unul câte unul după mine! — şueră din nou vocea sergentului. „Fiţi gata de tras". El a şi pornit-o. E un băiat de treabă. A fost totdeauna cel dintâi! Bun ostaş şi bun camarad.

Un hăţiş de mărăcini le îngreunează înaintarea. Pânza de fum s'a destrămat şi soarele străluceşte în plin. E cald şi broboane mari de sudoare curg pe feţele voinicilor. Sunt toţi întinşi pe iarba măruntă şi rară de poţi număra firele. Stau prost de tot. Bolşevicii s'au îngrămădit cu toţii pe culmea Bastionului 2 şi pândesc, din cazemate, mişcările băeţilor noştri. Aşa a gândit sergentul Marin Epureanu, şi câteva clipe după aceia de pe culmea Bastionului se deslănţui un foc năprasnic de mitraliere. Pânzele de foc trec ca o seceră uriaşă pe deasupra ostaşilor, care s'au făcut una cu pământul. Boschetele au prins viaţa sub mângâerile de moarte ale gloanţelor. Firele de iarbă se pleacă umile, secerate de oţelul fierbinte.

„Inapoi în şanţ".

Comanda sergentului a fost tunet ce a dominat o clipă vijelia gloanţelor.

Rămas cu o echipă să răspundă focului inamic, sergentul Epureanu şi-a săpat în minte tot dispozitivul inamic.

Ajunşi în şanţ, ceilalţi au deslănţuit şi ei focul. Unul singur s'a oprit o clipă, ţintuit parcă de o forţă nevăzută, ducând mâna undeva sub coastă, apoi s'a prăbuşit.

Focul dezlănţuit de inamic continuă cu înverşunare. Nimeni nu se poate apropia de camaradul căzut.

Sergentul lansează o rachetă. Este semnalul pentru intrarea artileriei în acţiune, să acopere cu focul ei retragerea grupului de recunoaştere.

Până atunci vor face economie de muniţie.

Câteva minute se scurg fără să se audă sueratul salvei de artilerie. Focul inamic continuă cu aceiaşi intensitate.

Sergentul lansează o a doua rachetă.

Artileria tace. Observatorul nu a văzut rachetele. Situaţia e cât se poate de proastă. Rafalele de pe creastă devin tot mai puternice. Peste câteva clipe bolşevicii se vor obrăsnici şi vor da năvală peste ei. Atunci nu vor avea prea mult de ales.

A treia şi a patra rachetă sunt lansate odată. Sunt ultimele!

Din stânga, un bolşevic, ce s'a târît ca o pisică după pradă, încearcă să tragă cu puşca mitralieră dealungul şanţului. A întârziat însă cu cinci secunde. Un glonte bine ţintit îl culcă la pământ. Nu a murit şi încearcă să se târască spre „tovarăşii" săi. Nici „mişcarea" aceasta nu i-a reuşit fiind tras în şanţ de un flăcău mai şugubăţ şi făcut prizonier.

In clipa aceia şueră deasupra prima salvă de proectile ce se sparseră cu vuet asurzitor pe creasta Bastionului 2. Apoi alta şi alta. Era şi momentul.

O jumătate de oră mai târziu, Sergentul Epureanu raporta cu faţa strălucitoare de mulţumire:

— Indeplinit misiunea!...

Un camarad căzut, şase răniţi, un prizonier capturat. Să trăiţi!

Cap. T. R. HANS TILL
Reporter de războiu

CUVANT INAINTE

(Urmare din pag. 1-a)

de seamă din ţară, Comandamentul român a hotărât să editeze un ziar informativ militar, care va apare odată pe săptămână şi care a primit numele de *„Victoria"*, simbolizând prin acest nume voinţa forţelor române de a merge înainte până la obţinerea victoriei desăvârşite asupra inamicului.

Ziarul va publica:

— Comunicate oficiale asupra operaţiunilor în curs pe frontul de Est;

— Reportagii de pe front, cu fapte de arme deosebite ale unităţilor sau individuale;

— Consideraţiuni asupra operaţiunilor mai importante;

— Ştiri de pe alte fronturi;

— Ştiri din ţară, şi

— Gluma frontului.

El va mai cuprinde şi o parte rezervată literaturii, unde se vor putea publica schiţe şi versuri cu subiecte în legătură cu viaţa de pe front. La această parte literară poate concura orice ostaş, trimiţând pe cale ierarhică lucrarea de publicat.

Redacţia ziarului va face o triere a acestor lucrări şi va publica numai pe acelea, cari corespund scopului urmărit.

Acum, când apare primul număr al ziarului Armatei, urâm tuturor ostaşilor sănătate şi isbândă.

Nimeni nu trebue să se indoiască un moment că victoria va fi a noastră căci cu noi este Dumnezeu.

„V"

Ştiri depe teatrele de luptă

BOMBARDAREA CAILOR DE COMUNICAŢIE DELA MOSCOVA

Conform ultimilor ştiri primite se poate anunţa:

— Aviaţia germană a bombardat cu succes căile de comunicaţie şi mijloacele de transport şi aprovizionare sovietice din jurul Moscovei. Aceste operaţiuni stânjenesc în mod serios orice încercare sovietică de rezistenţă în acest sector al frontului.

— Luptele ce se dau în sectorul Voroneju-lui au ca rezultat imediat serioasa uzură a trupelor sovietice.

— Inaintarea trupelor germane şi române, spre Stalingrad, continuă.

— Presa engleză afirmă că la Rostov, unde se dă o mare bătălie, se decide soarta armatelor lui Timoscenko.

BATALIA DIN EGIPT

In Egipt s'a trecut dela răsboiul de mişcare la un răsboi de poziţie. Se pare că şi această situaţie s'a schimbat. Ultimele ştiri sosite de pe acest teatru de operaţiuni militare anunţă atacuri ale forţelor Axei la sud de El Alamein. In partea de sud a acestui front s'a petrecut un fapt îmbucurător, trupele axei eliberând celebra fortăreaţă Giarabub. Ultimul drapel al englezilor a fost smuls şi aruncat de pe pământul Libiei italiene.

Aviaţia puterilor Axei a devenit extrem de activă. Au fost atacate toate concentrările de trupe britanice, slăbind forţa lor de luptă.

Ziarele turceşti afirmă că aceasta este extrem de important pentru soarta răsboiului. Se remarcă cu această ocazie că englezii au strâns pe frontul dela El Alamein toate trupele lor din Orientul apropiat şi folosesc armele, pe care voiau să le dea ruşilor. Totuşi n'au reuşit să mişte frontul. Poziţia strategică a forţelor Axei este din cele mai bune. Se speră că în curând trupele generalului Rommel vor trece la atac, care va pecetlui soarta trupelor engleze din acest mare sector de luptă.

PE CELELALTE FRONTURI

Pe frontul maritim submarinele germane şi italiene au înregistrat noui succese scufundând vase din convoiurile britanice.

— Presa japoneză scoate în evidenţă scufundarea celor 90 de submarine inamice, dela începutul răsboiului. Datorită acestui fapt, flota japoneză domină întreg spaţiul Oceanului Pacific.

Redacţionale

Informaţiile şi materialul de pe front se vor trimite pe adresa:

Compania II-a Propagandă, Comandamentul M. U., Oficial Poştal Militar Nr. 30.

SENSUL

VICTORIEI ROMANEŞTI

— Afară de însemnătatea politică şi economică, acest război cu Rusia mai are un sens profund creştin.

In fiinţa omului este adânc înrădăcinată dorinţa vie a unui paradis pierdut şi setea chinuitoare de mântuire. Omul nu se naşte, nu trăeşte şi nici nu moare numai în rândul animalelor din biologie, nici nu trăeşte numai cu semenii săi în sociologie. Omul este ceva mai mult, este suflet nemuritor creat de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa. De aici, tot efortul şi tot sbuciumul de a eşi şi evada din cadrul lumii văzute spre noui orizonturi de senin ceresc.

De aceea omul nu-şi găseşte liniştea şi plinirea sa definitivă în lumea înconjurătoare, ci numai în Dumnezeu.

Insă, pe calea lungă şi spinoasă ce duce la Cer, niciodată învăţătura creştină nu a coborât ideea de Dumnezeu la starea condiţiei omeneşti, ci dimpotrivă a încercat să înalţe fiinţa umană la Dumnezeu.

Comunismul a exploatat deoparte pofta aceasta a omului de a evada spre un ideal de fericire, de bine şi adevăr, iar de altă parte a exploatat în acelaşi timp neputinţa omenească, pentru care Cerul este uneori prea departe. Şi omului legat de pământ i-a promis o fericire numai pământească în raiul bolşevic. In felul acesta s'a realizat cea mai întunecată şi cea mai brutală concepţie de viaţă, pentru care nu există decât materia.

Nu există suflet, ideal, nu există o lume dincolo de moarte, nu există nici chiar Dumnezeu. In loc ca omul să tindă spre scopul său ultim, care este Dumnezeu, comunismul a încercat să-l sugrume în sânul materiei oarbe şi inerte.

Oficialitatea sovietică, zicând ca nebunul din Evanghelie că „nu este Dumnezeu" a oprit şi opus o mie şi una de piedici împotriva oricărei manifestări creştineşti. A fi încercat să duci o viaţă creştinească în Rusia comunistă de ieri, însemna să fi fost pierdut.

Nu poporul rusesc, ci oficialitatea iudeo-comunistă a declarat războiu lui Dumnezeu şi Europei creştine, proectând comunizarea lumii întregi.

Noi Românii, în această groasnică încleştare împotriva satanocraţiei iudeo-comuniste, ne vărsăm sângele — ca şi de atâtea ori în istorie — în acelaşi timp pentru o dreptate românească, cât şi pentru o dreptate creştinească. Comunismul nu a încercat să ştirbească numai hotarele ţării noasstre, dar a încercat să ştirbească şi drepturile lui Dumnezeu Atotputernicul şi stăpân a toate în veac.

Cu dispreţul suveran al morţii, ne jertfim ca un popor de eroi pentru integritatea Patriei şi ca nişte cruciaţi fără de prihană ai creştinătăţii în răsărit, ne jertfim pentru drepturile lui Dumnezeu şi ale civilizaţiei europene.

Jertfa aceasta a noastră nu este o jertfă resemnată, ci una plină de ardoare, elan şi pietate sfântă. Este dăruire spartană, integrală, plină de bucurie neprecupeţită pentru Dumnezeu şi Patrie. Paşii noştri făuritori de biruinţe, sunt paşi născători de creştinătate. Pe urma lor învie şi se deschid biserici ferecate de nelegiuiţi... se înalţă altare şi se ridică osanale... Pretutindeni undueşte ecoul întârziat de acum douăzeci şi cinci de ani ce sfarmă vraja cătuşelor roşii din ţara oropsită.

Şi, dacă va trebui, vom lupta, vom sângera şi ne vom bate într'una, oricând şi oriunde..., până la plinirea vremii.

Toată lupta, toată suferinţa, toată încordarea şi toată victoria noastră este pentru dreptatea lui Dumnezeu în veci şi pentru dreptatea neamului în veac.

Sub-lt. Rez. MIHALCA VASILE
Reporter de Războiu P. P.

VORBE'N VANT...

Discursul lui Roosvelt: Puterea militară a lui Stalin a ajuns acum la culme.

ZIARELE MARELUI REICH DESPRE OASTEA ROMANA

Viena. — Sub titlul: „Aliatul credincios", „Wiener Kronen Zeitung" publică un articol închinat României.

După ce arată situaţia primejdioasă, în care ajunsese poporul român din cauza guvernelor democrate, articolul scoate în evidenţă rolul Mareşalului Antonescu în opera de renaştere a României.

După ce aminteşte ultimii 80 de ani ai istoriei poporului român, în cursul cărora acesta a dat de multe ori dovada curajului şi bărbăţiei sale în lupte, şi în deosebi bătălia dela Plevna, când trupele ruseşti nu ar fi putut învinge fără ajutorul românilor Regelui Carol I, „Wiener Kronenzeitung" scrie în încheere:

„Aceste calităţi militare recunoscute ale poporului român curăţat de păcatele democraţiei, stau acum limpezi la lumina zilei, aşa cum ne arată în fiecare clipă războiul de astăzi.

Noi germanii, privim cu mândrie spre aliatul nostru şi ne gândim cu respect la eroii săi, cum am făcut-o cu ocazia cuceririi Sevastopolului, când toate posturile de radio germane au intonat Imnul Regal Român".

•

Berlin. — „Stuttgarter Neues Tageblatt" publică un articol intitulat: „Românii noştri s'au luptat bine", în care se face o descriere elogioasă la adresa soldaţilor români, care au luptat la apărarea unei cote importante de pe frontul de răsărit.

Trupele sovietice, spune ziarul, au atacat fără întrerupere cu forţe noui, tot mai mari, timp de o săptămână, însă românii au rezistat superb.

Situaţia agricolă în ţară

Timpul a fost foarte cald şi favorabil desvoltării culturilor şi executării muncilor agricole.

Au căzut ploi mici (5—15 mm) în Ardeal şi Bucovina.

In restul ţării timpul a fost secetos.

Praşila a doua la porumb, floarea soarelui şi cartofi este pe terminate.

Recoltatul mazărei şi seceratul grâului de toamnă continuă.

In câmpia ţării, s'a început treeratul grâului, orzului de toamnă şi al mazărei.

Starea pomilor şi a viilor este bună.

ZIMBRUL DIN CRIMEEA VA FI DUS LA BUCUREŞTI

Odesa. — De curând a sosit în această localitate o mare grădină zoologică, care se afla într'un oraş din Crimeia, desrobit de trupele române. In această grădină zoologică, se găseşte un frumos exemplar de zimbru.

Este ştiut că acest animal este în stema ţării româneşti, reprezentând Moldova.

In urma propunerii d-lui profesor universitar Nicorescu, acest frumos animal va fi dus la Bucureşti şi va fi ţinut într'o cuşcă amenajată în grădina Muzeului militar din Parcul Carol.

De notat este faptul că în toată Europa nu se găsesc decât două exemplare ale acestui animal, care aproape a dispărut de pe harta zoologică a lummii.

AUTOMOBILE PENTRU JANDARMERIA ROMÂMĂ

Berlin. — Zilele acestea a fost perfectat şi semnat contractul prin care Germania va livra ministerului de interne român 300 de automobile turism pentru folosinţa jandarmeriei.

Mareşalul von Manstein şi luptătorii dela Sevastopol

In cadrul unei solemnităţi, feldmareşalul v. Manstein a rostit în faţa trupelor germane şi române următoarele cuvinte:

„Cu ziua de astăzi, luptele pentru Crimeea au încetat definitiv.

Bătălia aceasta a costat pe vrăjmaşi 96.000 prizonieri şi foarte mulţi morţi.

A venit clipa să vă mulţumesc în numele Führerului, — vouă cei mai viteji între viteji.

Pentru merite excepţionale, vi s'a acordat „Medalia Crimeei".

Să ne îndreptăm toţi gândurile spre eroii noştri din Crimeea, — începând cu cei dela Perekop... Nu vom uita pe cei dela Kerci, Eupatoria, Feodosia şi, însfârşit, pe cei dela Sevastopol, cari au încununat cumplitele lupte purtate de germani şi de români împotriva acestor ruşi superiori în efective.

Victoria a culminat în cucerirea Sevastopolului, cea mai puternică redută.

In această oră, în care sărbătorim triumful, să ne gândim la camarazii noştri, cari şi-au dat sângele pentru victorie, şi să le spunem că au binemeritat dela Patrie!"....

Vă mulţumesc tuturor, cari aţi contribuit la victorie.

Pentru armata germmană şi română: Victorie!.... Heil!..."

Fanfara a intonat imnurile german şi român.

FERDINAND CEL LEAL

In cel de al doilea an de glorie, după ce şi-a scuturat de pe umeri o nedreaptă ruşine ce o purtase, nu din vina lui, poporul român, strâns unit în jurut spadei de foc cu care Mareşalul-Desrobitor spintecă drumuri de isbândă în istoria României Noui, şi-a înclinat cu smerenie fruntea în memoria Marelui Rege Ferdinand I.

S'au împlinit anul acesta cincisprezece ani de când ţara noastră a trăit marea durere a deslipirii pământeşti de acel principe de sânge german, care venit pe tărâmurile româneşti, a trăit româneşte şi a murit Rege român.

Ţara cea Mare, România Intregită, El a făurit-o, deşi sângele îi poruncea poate să descifreze altfel greaua problemă ce I-se pusese în 1916.

A luptat plin de dragoste pentru Patria Lui nouă, pentru această ţară pe care a aşezat-o în rândul statelor mari, dându-i rangul ce i-se cuvenea. N'a şovăit o clipă ci, împins de acel puternic imbold pe care-l au numai marii creiatori, Ferdinand cel Leal a isbutit să facă o Românie Mare, pe care a dat-o în păstrare generaţiilor ce a urmat.

Sunt cincisprezece ani de atunci.

Ţara a trecut prin momente de grea încercare. Au fost clipe când drepturile ei cele mai sfinte fuseseră biciuite în mod sălbatec.

La cripta regească dela Curtea de Argeş, cavalerii ordinului „Mihai Viteazul", cei vechi şi cei noui, alături de cari se aflau şi mulţi camarazi germani, au aduş mărturisirea lor de înaltă cinstire a memoriei marelui Rege, care contopindu-se cu sufletul naţiunei române, i-a trăit aspiraţiile şi a luptat pentru împlinirea idealului românesc.

Ferdinand cel Leal a luptat pentru Cruce.

Şi noi vom continua lupta sub măreţul simbol al Creştinătăţii, dăruindu-ne până la jertfă pentru gloria Ţării Româneşti, aşa cum a făcut şi Marele Rege Ferdinand.

Prim Redactor: Locot. rez. A. M. Alicu (P.P.)

Secţia Geografică - Comandamentul M. U. Oficiul Postal Militar Nr. 30

GLUMA PE FRONT

CATRENE: Zenobi Băncilă
DESENE: Alexandru Raabe

-Ce, o lingură de lapte!..?..
La ordinac sunt cincizeci 'şapte!

-Lasă gâsca, nu fi leat.
Ăsta-i lapte. comprimat".
Şi din cât ţi-am dat eu ţie
Pot ca să mănânce o mie

Dracu a mai văzut vreodată
Hrana trupei aşa blindată!!!'
Şi sunt sigur, pariez,
Ajung s'o mitraliez.

SUBSISTENȚA GERMANA

Şi să ştii măi vere Stane
C'aşa trai găseşti mai rar
Dac'aş fi ştiut! Tot neamul.
L'aduceam ca voluntar!

Cu aşa cinstmo raţie,
Zău că scapi de orice grijî
Evantai, cafea, ţigare.
Trebue! „Noblesse oblige"

Gamela nemţească: -Nu ştiu pentru ce stăpânul
Te păstrează in zadar?..!..
Gamela românească: -Explicabil scumpă doamnă,
Sunt luată cu inventar.

Mare pacoste şi burta
Că tot cere demâncare!..

...Când s'ar termina războiul
Cu atâtea bunătăţi
Mi-aş deschide'n Piaţa Mare.
Consum de specialităţi.